

syn, som bestemmer den Stilling, jeg indtager i Lovgivningsspørgsmaal. Den højtærede Finansminister erkendte jo ogsaa udtrykkeligt, at jeg havde stillet mig paa et forstaaende Standpunkt overfor Lovforslagene, og det vil han vist heller ikke godt kunne benægte. Den højtærede Finansminister kom ved at tale om Fortiden ind paa — som han har gjort det, Gud ved hvor mange Gange før — en Udtalelse af mig paa et offentligt Møde i sin Tid, inden jeg blev Finansminister, en Udtalelse, som gik ud paa, at der behøvedes ingen nye Skatter. Jeg har gentagne Gange bedt den højtærede Finansminister om at gøre opmærksom paa, naar han absolut maa omtale denne Ytring — og det vil han formodentlig blive ved med, saa længe han overhovedet deltager i det offentlige Liv —, at jeg sagde den Gang, at det vilde blive nødvendigt at paalægge meget betydelige nye Byrder, for at Finanserne kunde komme paa ret Køl. At disse Byrder skulde blive saa store, som de blev, troede jeg ganske vist ikke; men jeg forberedte paa meget store Byrder, og jeg nævnede som en Norm for dem, at man forhaabentlig kunde komme igennem ved at forhøje Jernbanetaksterne saa stærkt, at Statsbanerne gav normal Forrentning, samt ved en betydelig Forhøjelse af Stempelafgiften. Dette er et korrekt Referat af, hvad der blev sagt den Gang, men det finder den højtærede Finansminister det stadig ikke opportunt at meddele, naar han nævner denne Udtalelse, saa jeg er altsaa nødt til at fremkomme med denne Rettelse, hver Gang Ministeren fremdrager min Ytring. Ytringen sagt saaledes, som jeg nu har refereret den, fjerner sig ganske vist nogle Millioner fra det Beløb, som det blev nødvendigt at paalægge, men ikke saa særdeles mange.

Altsaa, hvis der har været nogen Bitterhed og Skarphed i mine Udtalelser, skyldes det aldeles ikke Fortiden, men derimod Finansministerens meget flotte Udtalelser i sin Fremsettelsestale og ogsaa visse Enkeltheder i Lovforslagene — men den Bitterhed maa jeg have Lov til. Den højtærede Finansminister foretog jo noget af en Retræte med Hensyn til sine Udtalelser. For den, der hørte ham den Dag, Lovforslagene blev fremsat, og hørte ham i Dag, vil det være ganske tydeligt, at han søgte at trække noget ind paa den lidt stærke Maade, hvorpaa han tog Tingene. Jeg fastholder, at ganske vist kan en Finansminister have Lov til at anbefale Hurtighed i Behandlingen af

sine Lovforslag, men det Billede, han brugte, var det ikke heldigt at benytte overfor Rigsdagen. Finansministeren maa have gjort den Erfaring, at hans Udtalelse om den beske Medicin, man bare skulde sluge i en Fart, var en Flothed, han hellere burde have undladt, og hvad der ikke kan betvivles, er, at naar Finansministeren i en Tid, da der er Finansnød, siger: Alle disse Lovforslag skal tages, ikke et eneste vil jeg undvære, og der maa ikke foretages Ændringer af virkelig gennemgribende Betydning, saa forsøger han ved en saadan Udtalelse at øve en utilbørlig Tvang paa Rigsdagen. Det kan Ministeren ikke komme bort fra. Jeg kan bekræfte, hvad Finansministeren sagde, hvis det overhovedet behøver at bekræftes, at det er en Selvfølge, at jeg er ganske uskyldig i disse Lovforslag, at jeg hverken direkte eller indirekte har den mindste Andel i dem. Den højtærede Finansminister hengav sig saa til nogle Fantasier om det heldige i, at jeg var Finansminister en Dag eller to om Ugen — mere vilde han dog ikke have mig. Ja, jeg vil naturligvis indrømme, at havde jeg haft nogen Indflydelse paa Affattelsen af disse Lovforslag, var forskellige uheldige Ting i dem blevet undgaaet, saa var de i det hele taget blevet ikke saa lidt bedre, end de er nu. Men det har nu altsaa ikke kunnet lade sig gøre. Den højtærede Finansminister beklagede sig over manglende Fantasi fra min Side, over, at jeg kun kunde tænke, som en Oppositionsordfører maa tænke, og slet ikke kunde sætte mig tilbage i en Finansministers Tankegang. Dette slog Finansministeren fuldkommen ihjel ved de andre Udtalelser, han fremkom med om min Holdning, og i hvilke han netop indrømmede, at jeg havde vist Forstaaelse af den hele finansielle Situation og derfor i det store og hele havde kunnet gaa med til at give ham de Indtægter, han forlanger — om end paa en noget anden Maade, end han forlanger dem. Men hvem der manglede ikke blot Fantasi, men ogsaa Hukommelse i høj Grad, var den højtærede Finansminister i sin Tid, da han, kort Tid efter at have været Finansminister, ikke vilde tilstaa mig som Finansminister de Beløb i Laan og Skatter, som aldeles evident og klart behøvedes for at klare Statens forskellige Forpligtelser.

Den højtærede Finansminister kunde ikke lide, at jeg kaldte ham en nyomvendt med Hensyn til Luksusskatter, og henviste til den gamle og trofaste Kærlighed til de indirekte Skatter, som han saa mange